27 martie 1918 - 27 martie 2009

BASARABIA – RANĂ SÂNGERÂNDĂ A ROMÂNIEI

Prin ironia soartei comemorarea Actului Unirii de la Chişinău din 27 martie 1918, semnat de Ion Inculeţ, Pantelemon Halipa şi Ion Buzdugan, nu ne dă nici în acest an prilej de euforie, ci de doliu naţional.

Drept care, prezenta expunere şi poartă titlul de „Basarabia – rană sângerândă a României".

Sângerândă dar şi vindecabilă!

Pentru că „Am fost şi vrem să fim români", cum ziceau la 1915 basarabenii şi bucovinenii prin gura lui Zamfir Arbore, adresându-se fraţilor din Vechiul Regat! „Voi nu aveţi dreptul să nu ne auziţi"!

La care basarabenii, nord-bucovinenii şi herţenii de astăzi adaugă: „România începe la Nistru nu la Prut"!

Ceea ce doresc a expune sunt un fel de „seminţe amare" prin care ţin să se ştie cât de români sunt unii dintre românaşii noştri fără ochi de văzut şi urechi de auzit!

Nu voi da nume. Ar fi o cinste prea mare!

Este important, foarte important, în primul rând pentru generaţiile tinere, să se ştie că din începutul începuturilor Basarabiei, ca ţară a Basarabilor de la care îşi trage şi numele, i-a fost dat să fie stindard şi scut al latinităţii în faţa invaziilor slave din răsărit!

Un răsărit de unde nu ne-a venit nicicând „lucoare", cum avusese Cronicarul naivitatea să ne-o spună!

Să se ştie că din 1940 şi 1944, basarabenii şi moldovenii din lungul malurilor Prutului, devenit Milcov despărţitor de neam şi ţară, au impresia că au pierdut câte o mână! Unii dreapta, alţii – stânga!

Să se ştie că în momentul înstrăinării prin ultimatumul sovietic din 26 iunie 1940 pe tot cuprinsul Basarabiei nu exista noţiunea de „moldovean", ci numai cea de „basarabean"! Român basarabean!

Cu atât mai mult în Nordul Bucovinei! Dovadă poate fi şi faptul că 3000 de ţărani din Roşa Cernăuţilor au refuzat la începutul anilor '50 să primească paşapoarte sovietice, pentru că la rubrica „naţionalitate" li se scrisese „moldovean" în loc de „român"!

Să se ştie că Basarabia, copil uitat de lume şi de Dumnezeu, nu este luată de Bucureşti sub pavăza dreptăţii şi adevărului ei istoric daco-roman!

Şi-şi duce singură dubla cruce a Golgotei! Cea a deznaţionalizării şi cea a abandonului!

Drept care şi găsesc de cuviinţă să aduc în atenţia diriguitorilor bucureşteni sus-puşi o strofă prin care talentatul poet nord-bucovinean Vasile Posteucă ne prevenea din exilul său canadian:

„De-o fi un ceas şi noi nu-l vom pricepe / Şi ne vom da moşia la străin, / Ne mânce câinii inima prin stepe, / Acum şi-n vecii vecilor, Amin”!/.

S-ar putea ca unii compatrioţi să-mi ia în derâdere patetismul! Treaba lor! Eu însă mi-am zis că, aprinzâdu-mă, poate îi aprind şi pe alţii!

Că prea ne stingem ca români şi de la 1989 încoace!

Iată de ce, prin numele ce-l poartă şi scopul cel urmăreşte- Reîntregirea Neamului, „Pro Basarabia şi Bucovina” pe care la 11 ianuarie 1990 am adus-o de la Paris şi la Bucureşti, este o Asociaţie Mondială profund politică!

Căci, poate fi oare în România o politică mai mare decât politica Reîntregirii Neamului!?...

E normal oare ca un preşedinte de ţară să susţină în incinta Osuarului de la Mărăşeşti, cum că „Trecutul nu ţine de foame”?...

E admisibil oare ca un român, dacă e român, să afirme în copertă de carte că „radiografia poporului român este ca cea a fecalei”, că „limba română e bună numai de înjurături”, că „poporul român n-are chiag” şi că lui, descreieratului zic eu, „îi este ruşine că e român”?

Asta însă nu-l împiedică să se afle în fruntea unei instituţii româneşti de cultură din Bucureşti!

O mai tâmpită carte de vizită şi mai bine venită pentru Lucinschi şi Voronin nici că se putea! Chipurile, „vedeţi, măi pro-românilor, cu cine vreţi să va uniţi”?

E român oare acela, cum e cazul unui debusolat bucureştean care zice că pe el „nu-l interesează a cui este Basarabia, ci dacă sunt respectate acolo drepturile omului”!?...

*

Dar să revin la întrebarea ce şi-o pune de 65 ani tot romănl de bună crediţă din Basarabia, Nordul Bucovinei, Herţa Dorohoiului, precum şi din interiorul ţării: DE CE NU SE FACE REÎNTREGIREA?

Nu se face, pentru că România s-a grăbit să recunoască oficial avortarea unui pretins stat moldovenesc cu capitala la Chişinău!

Nu se face, pentru că, întru evitarea denumirilor istorice de Basarabia şi Bucovina, au fost născocite euro-regiunile „Dunărea de Jos” şi „Prutul de Sus” pe teritoriul uneia şi aceleiaşi ţări - România!

Reîntregirea nu se face, pentru că la Bucureşti, cel oficial bineînțeles, se trece sub tăcere faptul că între Nistru, Tisa, Dunăre şi Marea Neagră nu există decât o singută națiune, națiunea română şi o singură țară – România – cu capitala la Bucureşti!

Pentru că, chipurile, conform Actului Final de la Helsinki, trebuie respectată pretinsa inviolabilitate a granițelor de după cel de al doilea război mondial!

Să fim serioşi! Unde este Uniunea Sovietică? Unde este Jugoslavia lui Titu? Unde este Germania zis democrată?...etc!...

Pentru că în 1990 şi 1991, când fierul trebuia bătut cât era cald, la Chişinău se putea auzi din gura unor intelectuali certați cu conşiința națională: „Ne-am uni, dacă România ar fi Germanie Federală”!...

Or, părinții şi copiii nu se aleg!... Ei sunt aşa cum îi dă Dumnezeu!...

Reîntregirea nu se face, pentru că în 1990 şi 1991 mai marele de atunci al aberantei Republici Moldova ne zicea la Bucureşti: „Am sî va spun eu când am sî fim gata di uniri”!

Pentru că primul său ministru zicea şi el, cu logică de fier, în Literatura şi arta din 16 august 1990: „Noi ne considerăm o țară!... Suntem o țară de 5 milioane!... 5 milioane este o țară”!... Stranie unitate de măsură!

Reîntregirea nu se face, pentru că prim-miniştrii României de după 1989 nu vor să zică ceea ce zicea la 1918 prim-ministrul Vaida-Voievod privind Basarabia: „Unirea tuturor românilor într-un singur stat este un act al dreptății istorice şi al civilizațiunii umane”!...

Reîntrgirea nu se face, pentru că preşedinții României zis postrevoluționare nu vor să țină cont de înaripata maximă eminesciană: „Viitorul şi trecutul / Sunt a filei două fețe / Vede-n capăt începutul / Cine ştie să-l învețe”!...

Şi dacă tot veni vorba de „învățătură”, în sens de povață, e cazul să mă refer la nişte versuri din care orice bun român îşi poate asuma ultima strofă: „ Să loviți în mine, / Când împart cu ştabii / Două Bucovine, / Două Basarabii”!...

*

Trup din trupul României rupt, Basarabia îşi plânge în surdină soarta ce i-a fost impusă de Moscova!...

Şi cine, dacă nu istoricii, scriitorii şi ziariştii din interiorul țării, alături de unioniştii de la Chişinău, ar trebui să devină cutie de rezonanță a neîntrecutului aforism eminescian: „A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominațiunii ruseşti”!...

Să fiu înțeles just: nu chem pe nimeni la arme pe Prut!...

Totuşi, nu ne-ar strica astăzi un George Coşbuc care, vizându-i pe unguri, le zicea celor mulți ai timpului său: „Prindeți ce vă vine-n mâini / Şi-i loviți la mir, români, / Că-i la voi acasă”!...

*

Acasă!... Cum se vor de 65 de ani basarabenii, nord bucovinenii şi herțenii!... A c a s ă l a R o m â n i a!...

NICOLAE LUPAN
ziarist şi scriitor
veteran de război cu gradul
de colonel în rezervă

Bucureşti, 16 martie 2009